

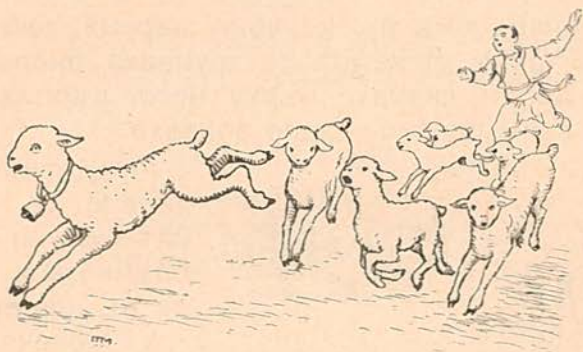
взе да мърда опашчицата си, да мушка главичка подъ Добревата мишница.

Добри се досѣти. Поднесе го къмъ заднитѣ крака на майка му. Тя застана. Добри хвана дѣсната цицка на овцата, намѣсти я въ устата на агънцето, то потегли два-три пжти и засука. Добри плѣсна ржцѣ радостно и се развика:

— Дѣдо! . . . Дѣдо! . . . ела да видишъ! . . . Бозае! . . .

Ала старецътъ не идѣше. Добри изкочи, затича се при него и като скачаше и плѣскаше, говорѣше съ свѣтнали отъ радостъ очи:

— Бозае, дѣдо! . . . Бозае! Азъ го турихъ подъ майка му, а то тц . . . тц . . . тц! — замлѣска Добри съ уста. — Дѣдо, да го кръстиме Първанчо.



— Защо Първанчо?

— Е, че нали то първо се обагни?

— Бива, — съгласи се старецътъ.

И заредиха се всѣки день по едно, по двѣ малки агнета, едно отъ друго по-хубавички, едно отъ друго по-шаренки.

Добри се не отдѣляше отъ тѣхъ. По цѣлъ день ги броеше: петъ, шестъ, осемъ, десетъ, петнадесетъ . . . додѣто наскочиха и надъ тридесетъ.

Единъ день дѣдо Димо донесе отъ пазаръ едно малко звънче, окачи го на ремъче и го подаде на Добри съ думитѣ:

— За твоитѣ агънца.